

ÚPRAVA PŘEVODNÍHO KLÍČE SOUBORU LESNÍCH TYPŮ (SLT) NA SKUPINY TYPU GEOBIOCÉNU (STG) V SOUVISLOSTI S PLÁNOVANÝMI LEGISLATIVNÍMI ZMĚNAMI A JEHO PRAKTICKÉ VYUŽITÍ PŘI ÚZEMNÍM PLÁNOVÁNÍ

Ing. Petr DUJKA

Projektová činnost ve výstavbě

dujka10@seznam.cz

ABSTRAKT

Tvorba územního systému ekologické stability vyžaduje analýzu potenciálního a aktuálního stavu řešeného území. Základním podkladem pro vyhodnocení vhodnosti biogeografické reprezentativnosti je tvorba geobiocenologické mapy, sestavená na základě skupin typu geobiocénu (STG). Pro správnost vymezení těchto skupin byl v nově vytvořené metodice vytvořen převodní klíč mezi soubory lesních typů (SLT) na pozemcích určených k plnění funkce lesa a STG. V souvislosti s navrhovanou změnou vyhlášky 83/1996 Sb. a změnou aktuálně platných lesnicko-typologických jednotek je zhotoven návrh na aktualizaci a upřesnění převodního klíče. Uvedena jsou i praktická využití tohoto klíče při návrhu a tvorbě opatření v územně plánovacích dokumentacích.

Klíčová slova: soubory lesních typů (SLT), skupina typu geobiocénu (STG), převodní klíč, územní systém ekologické stability.

ABSTRACT

The design of Territorial system of ecological stability of the landscape requires an analysis of potential and actual conditions of the territory. The basic foundation for the evaluation of biogeographic representation is creation of geobiocenological map, based on the groups of biogeocen types. A transfer key, formulated in line with new methodology of design of Territorial system of ecological stability of landscape of 2017, was created to ensure the correct definition of the groups (the groups of biogeocen types and ecosites of Czech Forest Ecosystem Classification). In connection with the suggested update of the notice 83/1996 of Forest act and the change of currently valid ecosites of CFEC is created a draft for update and specification of the transfer key. The practical usage of the transfer key is

also described during the update of design of Territorial system of ecological stability of landscape.

Key words: ecosites of Czech Forest Ecosystem Classification, groups of biogeocen types, transfer key, Territorial system of ecological stability of landscape

1. ÚVOD

V březnu 2017 byla na webu MŽP zveřejněna nově vydaná Metodika vymezení územního systému ekologické stability jako metodický nástroj pro praktické projektování Územního systému ekologické stability (dále jen *metodika ÚSES*). Pro tvorbu plánu místního ÚSES jsou klíčové analytické podklady, sestávající z rozboru a vyhodnocení mapových a textových děl. Dílčím výstupem je analýza biogeografického členění řešeného území na úrovni typu biochory, do níž vstupují údaje o území a jeho ekologických potenciálech (Kolektiv autorů 2017). V současné projektové praxi jsou užívány zejména údaje o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) pro zemědělskou půdu a lesní typy a soubory lesních typů (LT a SLT) pro pozemky určené k plnění funkci lesa (PUPFL). Oba výše zmíněné systémy jednotek jsou následně využívány jako podklad pro vytvoření modelu přírodního (potenciálního) stavu geobiocenóz v krajině, tj. takového stavu, jaký by nastal v současných ekologických podmínkách při vyloučení vlivu člověka (Buček, Lacina 2007).

Bonitované půdně-ekologické jednotky specifikují hlavní půdní a klimatické podmínky hodnoceného krajinného prvku. V praxi jsou uváděny pod pětimístným číselným kódem (např. 32711), jsou legislativně zakotveny ve vyhlášce č. 327/1998 Sb. v platném znění, a mají široké využití při hodnocení kvality pozemku v zemědělsky obhospodařované krajině.

Lesnicko-typologický klasifikační systém charakterizuje přírodních podmínky a potenciál přírodní vegetace na PUPFL. Základní jednotka diferenciacie přírodních podmínek je soubor lesních typů – SLT, nižší jednotkou pak lesní typ – LT (Plíva 1987), který je dále agregován do základních jednotek podle ekologické příbuznosti. Lesní typy jsou zpravidla vymezeny třímístným kódem (např. 1S9),

základní jednotky souboru lesních typů dvojmístným kódem (1S) a jsou legislativně zakotveny v příloze č. 4 vyhlášky 83/1996 Sb. lesního zákona.

Modely potenciálního stavu geobiocenóz pro krajinné plánování představuje geobiocenologický klasifikační systém a jeho typizace, využívající aplikaci teorie typu geobiocénu (Buček a Lacina 2007). Základní jednotkou tohoto systému je v krajinném plánování skupina typu geobiocénu (STG). Jde o rámec homogenních ekologických podmínek (klimatických, trofických i hydrických), vyznačující se druhovým složením a prostorovou strukturou biocenóz, určitou produktivitou a dynamikou vývoje. V praxi je užívána geobiocenologická formule, označující STG s informací o vegetačním stupni, trofické a hydrické řadě, případně určitým specifíkem (např. 2 BD 3). Podrobněji o STG a jejich variantách pojednává např. Buček (2010), Buček a Lacina (2006, 2007), Viewegh (2003), Štykar (2008) nebo Kolektiv autorů (2017). Skupiny typu geobiocénu na rozdíl od BPEJ a SLT nejsou legislativně zakotveny.

V únoru 2018 byl ministerstvem zemědělství vyhlášen dle §3 vyhlášky 83/1996 Sb. záměr vypracovat oblastní plány rozvoje lesů druhého cyklu (OPRL II) pro devět přírodních lesních oblastí (PLO), a to s ohledem na končící platnost těchto dokumentací v první cyklu jejich tvorby (MZe 2018). Oblastní plány rozvoje lesů (OPRL) jako metodický nástroj státní lesnické politiky především doporučují zásady hospodaření v lesích (při tvorbě a schvalování lesních hospodářských plánů a osnov) a jejich důležitou součástí jsou i lesnicko-typologické mapy. Mapy zobrazují prostřednictvím LT a SLT přírodní podmínky území společně s potenciálem přirozené vegetace. Lesy jsou typologicky rozděleny segmenty s podobnými růstovými podmínkami, tyto podmínky jsou dále vyhodnocovány a na jejich základě jsou vyvozovány závěry pro praktickou aplikaci lesního hospodaření (ÚHŮL 2018a). V souvislosti s druhým cyklem OPRL je nutno zmínit navrhovanou novelizaci vyhlášky 83/1996 Sb. a úpravu aktuálně užívaného lesnicko-typologického klasifikačního systému (Zouhar 2018a).

Vzhledem k legislativnímu zakotvení SLT je nutno dle nového návrhu úprav lesnicko-typologického klasifikačního systému upravit

i současně zveřejněný převodní klíč, uvedený jako příloha č. 8 metodiky tvorby ÚSES, společně s agregací nově navrhovaných lesnicko-typologických jednotek.

2. MATERIÁL A METODIKA

Prvotním podkladem pro analýzu byl převodní klíč, uvedený v příloze 8 metodiky ÚSES (Kolektiv autorů 2017). Dále textový návrh novely vyhlášky č. 83/1996 Sb. včetně příloh, zveřejněný na stránkách Hospodářské komory České republiky dne 16. 5. 2018.

Dalším analyzovaným materiálem byly textové části OPRL I, vypracované pro všech 41 PLO (ÚHUL 2018b). Zde byla analyzována kapitola 4.5.7 *Převod SLT na skupiny typů geobiocénu a ukázkové přirozené porosty s výčtem SLT v dané PLO a (případně jsou uvedeny i některé konkrétní lesní typy) a jejich převod na STG.*

Při sestavování upravené verze převodního klíče byly dále použity zejména poznatky z literatury, zaměřená na lesnickou typologii (Plíva 1987, Průša 1981, Viewegh 2003), fytoocenologii a geobiocenologii (Buček 2010, Buček a Lacina, 2006, 2007, Štykar 2008), dále na klasifikaci stanovišť z hlediska ochrany přírody (Culek a kol. 2013, Chytrý 2010) a na nové poznatky výzkumných projektů (Mikeska 2006, Mikeska a Prausová 2013, Buček a kol. 2013). Dále byly využity aplikační poznatky územního plánování a realizace ÚSES (Agroprojekt Olomouc 2004, Vacek a Simon 2009).

Kompletní přehled citované literatury je uveden v závěru příspěvku. Teoretický výzkum byl doplněn praktickým ověřením některých zkoumaných skutečností při terénním šetření.

3. VÝSLEDKY ANALYTICKÉ ČÁSTI

3.1 Převodní klíč SLT na STG dle přílohy č. 8 metodiky ÚSES.

Aktuálně uváděný klíč sestává z příslušného SLT, jeho názvu a pravděpodobné varianty geobiocenologické formule. Při analýze byly zjištěny níže uvedené nedostatky:

- V převodním klíči nebyly uvedeny soubory lesních typů 2Y (skeletová buková doubrava) a 8O (oglejená svěží smrčina).
- Názvy souboru lesních typů zcela neodpovídají názvům, uvedeným ve vyhlášce 83/1996 Sb. v platném znění; zpravidla sestávají z názvu souboru lesního typu a doplněným popisem.

Příklad: SLT 0K – kyselý (dubobukový) bor je v převodním klíči pojmenován kyselý (dubobukový) bor převážně na písčích (podzoly).

- V úvodním komentáři k příloze č. 8 je uvedeno, že převáděnou mapovací jednotkou je varianta lesního typu v přírodní lesní oblasti. V převodním klíči jsou dále uvedeny pouze soubory lesních typů (základní jednotky), které se doposud variantně liší pro každou přírodní lesní oblast. Převodní klíč v uvedené formě nepostihuje variantní vymezení všech lesních typů pro všechny PLO.

- V textových částech OPRL prvního cyklu byly uvedeny převodní tabulky mezi SLT a STG. Převodní klíč na možnost využití zpracovaných podkladů neodkazuje.

- U některých SLT je při převodu možno chybně vymezit pravděpodobné STG vzhledem k uváděné variabilitě, což klade vysoké nároky projektanta na pochopení pojetí lesnické typologie. Kompletní výčet těchto nepřesností zde není uveden, pro ilustraci problematiky je níže uveden příklad. Obecně lze poukázat v této souvislosti např. na problematiku stanovení trofnosti stanoviště u příslušných edafických kategorií.

Příklad: SLT 2B(bohatá buková doubrava) lze podle převodního klíče převést na STG **2 B 3** (typické bukové doubravy), **2 BC 3** (javorovo-bukové doubravy) a **2 BD 3** (lipové bukové doubravy). Skupina typu geobiocénu 2 B 3 je v rámci normální živné ekologické řady B nejpravděpodobnější variantou, STG 2 BD 3 lze očekávat na sprašových překryvech a sprašových hlínách s vyšším obsahem skeletu než u edafické kategorie H. Naproti výše uvedeným je méně pravděpodobná varianta 2 BC 3 s trofickou meziradou mezotrofně-nitrofilní. Jedná-li se o stanoviště s výskytem nitrofilních druhů, odpovídající v lesnicko-typologickém klasifikačním systému obohacené ekologické řadě. Vzhledem k normálnímu hydrickému režimu by byla přítomnost živin pravděpodobně podmíněna translokací živin v podsvahových deluviích a obohacení humusem. (ekologická řada obohacená humusem, edafické kategorie D, A, J).

3.2 Navrhované legislativní změny ve vyhlášce 83/1996 Sb.

Navrhované změny v úpravě lesnicko-typologického klasifikačního systému uvádí Zouhar (2018a, b). Na úrovni lesního typu jde o zavedení jednotného číslování lesních typů. Doposud byly lesní typy užívány v tzv. oblastních variantách, tj. pod stejným označením byly v různých PLO užívány různé názvy lesních typů.

Příklad: v PLO 38 byl vylišen lesní typ 4D2 jako obohacená bučina bažanková s vápenatým tufem, v sousední PLO 41 byl lesní typ 4D2 vylišen jako obohacená bučina strdivková.

Zouhar (2018b) uvádí, že tato situace vedla v době zpracování OPRL prvního cyklu k vylišení velkého množství regionálně variabilních lesních typů. Tato situace je v návrhu novely vyhlášky řešena zavedením jednotného číslování lesních typů, které lze dle autora zavést u 83 % všech SLT. Jde o lesní typy: 0 – antropogenní, 1 – modální, 2 – chudší, 3 – bohatší, 4 – sušší, 5 – vlhčí, 6 – hlinitější, 7 – skeletnatější, 8 a 9 – specifický. Dále uvádí, že číslování lesních typů se nepodařilo zavést u SLT 1X, 6Z, 8Z, 3Y, 6Y, 1C, 2C, 3C, 4C, 4D, 5D, 5J, 1L, 3L, u SLT v 9. a 10. lesním vegetačním stupni a u společenstev borů.

Na úrovni souboru lesních typů jsou navrhovány níže uvedené změny (není-li uvedeno jinak, jde o upravený přepis dle Zouhara 2018a,b):

- **SLT 1F** (svěží kamenitá habrová doubrava) a **2F** (svěží kamenitá buková doubrava) jsou nově navrženými jednotkami. K vymezení dochází vzhledem ke změně pojetí této edafické kategorie. V původním pojetí (Plíva 1978, Průša 1981, Viewegh 2003) byly SLT edafické kategorie F vymezovány ve svahovitých kamenitých reliéfech na troficky bohatších stanovištích, typicky s výskytem kaprad'orostů (F – *filices*). V novém pojetí je dle Zouhara (2018b) kategorie F chápána jako kamenitá stanoviště v rámci živné ekologické řady bez ohledu na terénní reliéf, období jako edafická kategorie N v kyselé ekologické řadě a A v řadě obohacené humusem,
- **SLT 1W** (vápencová habrová doubrava) byla ze systému odstraněna (v praxi nemapována),
- **SLT 1L** (jilmový luh) sloučena s **SLT 1U** (topolový luh) vzhledem k zachování členění lužních stanovišť ve vyšších vegetačních stupních. Jde o sloučení společenstev tvrdého a měkkého luhu v nivních polohách,
- **SLT 1R** (rašelinná olšina) vymezena na základě výzkumů rašelinných stanovišť s mocností humolitu nad 50 cm původních azonálních stanovišť SLT 1T, 1G, 4R a 6R. Rašelinné olšiny jsou popsány jako

společenstva olše lepkavé (příp. olše šedé), břízy pýřité s vrbami a se smrkem, v závislosti na vegetačním stupni a trofnosti stanoviště. Půdním typem jsou neúnosné podmáčené organozemě. Výměra souboru lesních typů je v rámci ČR odhadována na cca 300 ha (více o dané jednotce podle Mikesky a Prausové, 2013),

- **SLT 4L** (podhorský luh) přidán pro podchycení specifických (kamenitých) podhorských lužních stanovišť,
- **SLT 4T** (glejová chudá dubová jedlina) vznikl rozdělením původního SLT 5T z důvodů podrobnější diferenciacie trvale podmáčených chudých stanovišť středních poloh,
- **SLT 7B** (bohatá buková smrčina) ze systému odstraněn (překlasifikován na SLT 6B – bohatá smrková bučina),
- **SLT 8A** (klenová smrčina) změněn na SLT 7A – obohacená kamenitá klenobuková smrčina, ve stávajícím systému nebyla jednotka vyčleněna (doposud pouze 6A a 8A). Společenstva byla vyhodnocena jako odpovídající 7. lesnímu vegetačnímu stupni (LVS),
- **SLT 7L** (smrkový luh) přidán k podchycení specifických stanovišť a fytoocenóz horských luhů se společenstvy s vysokou účastí smrku ztepilého,
- **SLT 10Z** (arktoalpinum) přidán; V lesnicko-typologickém klasifikačním systému byly doposud vyčleněny a mapovány soubory lesních typů v 9. LVS, ačkoliv charakteristice 9. LVS neodpovídaly.

3.3 Rozbor textových částí Oblastních plánů rozvoje lesa

Při rozboru bylo analyzováno 41 dokumentací. Dokumentace byly zpracovávány pro danou PLO podle působnosti poboček Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (ÚHÚL). Analyzované dokumentace měly různou úroveň zpracování převodního klíče z důvodu regionálního působení poboček. Zpracování dokumentací je u několika PLO z odborného hlediska problematiky velmi podrobné a přehledně zpracované (např. PLO 2 – Podkrušnohorské pánve, PLO 6 – Západočeská pahorkatina nebo PLO 17 – Polabí), některá zpracování poskytují průměrné zpracování převodních vztahů (např. PLO 8 – Křivoklátsko a Český les, PLO 20 – Lužická pahorkatina nebo PLO 40 – Moravskoslezské Beskydy) a u třech PLO kapitola s převodními vztahy zcela chybí (např. PLO 30 – Drahanská vrchovina, PLO 33 – Předhoří Českomoravské vrchoviny a PLO 35 – Jihomoravské úvaly).

4. POSTUP VYTVOŘENÍ PŘEVODNÍHO KLÍČE

Upravená verze převodního klíče, prezentovaná v tomto příspěvku vychází z materiálů a rozborů děl, uvedených v metodické části tohoto příspěvku. Zde bude uvedena pouze navrhovaná struktura převodního klíče a nové STG:

4.1. Struktura převodního klíče:

- V záhlaví tabulky je uveden popis sloupců: SLT (soubor lesních typů dle navrhované změny vyhlášky 83/1996 Sb.), název navrhovaného SLT, geobiocenologická formule STG, český název geobiocenologické formule a biotop, který odpovídá příslušnému SLT a STG.
- Klíč je členěn dle lesních vegetačních stupňů od nejnižšího po nejvyšší stupeň (1. - 10. LVS), společenstva borů a společenstva s přirozeným podílem borovice (0) jsou uvedena jako první v pořadí (vzhledem k jejich výskytu v širším spektru podmínek vegetační stupňovitosti).
- V případě nutnosti uvést výrazný determinační znak SLT je tento uveden v poznámce pod výčtem odpovídajících STG. Převodní klíč se snaží podchytit rozdíly SLT a usnadnit převodu na STG a obráceně.

Příklad: SLT kyselá doubrava (1K) a kamenitá kyselá doubrava (1N) lze zařadit do stejných STG 1 A (AB) 3 a 2 AB 3x. Z hlediska trofnosti a hydricity stanoviště jde o analogické podmínky, geobiocenologická formule na rozdíl od lesnicko-typologického klasifikačního systému nerozlišuje množství skeletu v půdě (na půdním povrchu).

- Český název STG je uveden jako analogie českého názvu SLT. Vědecký název geobiocenologické formule včetně jejich výčtu je uveden v příloze č. 5 metodiky vymezení ÚSES.
- Pro některá SLT je uváděno vzhledem k charakteristikám STG více alternativních možností, jejichž výskyt je nutno prověřit při terénním průzkumu a při analýze vstupních podkladů vymežovaného území. Klíč nelze brát dogmaticky vždy je důležité individuální hodnocení projektanta v konkrétním případě.
- Přiřazené biotopy odpovídají označením a charakteristikám, uvedeným v Katalogu biotopů ČR (Chytrý 2010).

4.2 Nové skupiny typu geobiocénu (STG)

Tabulka 1 uvádí nově vymezená (doposud nesystematicky publikovaná v uváděné literatuře) STG v souvislosti se změnami lesnicko-typologického klasifikačního systému.

Tab. 1: Skupiny typu geobiocénu (STG)

SLT	STG	Vědecký název	Český název
1R	2-3 AB 5-6	<i>Betuli-alnetaturfosa</i>	březová olšina rašeliništní
	2-3 B 5-6	<i>Alnetaturfosa</i>	rašeliništní olšina
	4-6 B 5-6	<i>Picei-alnetaturfosa</i>	smrková olšina rašeliništní
Rašelinné olšiny jsou popsány jako společenstva olše lepkavé (<i>Alnusglutinosa</i>), příp. ve vyšších v.s. olše šedé <i>Alnusincana</i>), břízy pýřité (<i>Betulapubescens</i>), vrby (<i>Salixsp.</i>) a smrku (<i>Piceaabies</i>) v závislosti na trofnosti stanoviště. Půdním typem jsou neúnosné podmáčené organozemě. Výměra souboru lesních typů je v rámci ČR odhadována na cca 300 ha (více o dané jednotce podle Mikesky a Prausové, 2013).			
10Z	9 A 1v	<i>Salicetaherbaceae</i>	alpínská keříčková vegetace
V návaznosti na klasifikaci biotopů ČR je nově vyčleněný SLT 10Z (<i>arctoalpinum</i>) řazen k biotopům nadskupiny A - Alpínské bezlesí (konkrétně A1 až A6). Alpínská společenstva se nacházejí nad horní hranici lesa v oblastech přirozeného bezlesí s výskytem vrby bylinné (<i>Salixherbacea</i>) na lokalitách v Hrubém Jeseníku (Tabulové skály, Petrovy kameny) a v Krkonoších (Studniční stěna, Malá kotelní jáma). Dominují bylinné druhy (<i>Juncustrifidus</i> , <i>Empetrumhermaphroditum</i>) s přítomností vrby bylinné. Tato společenstva odpovídají dle geobiocenologického systému 9. alpínskému vegetačnímu stupni. Upraveno podle Buček a kol. (2013) a Hroneš a kol. (2014). Index v značí ovlivnění vrcholovým fenoménem.			

V souvislosti s navrhovaným jednotným číslováním lesních typů lze poukázat na dvojice lesních typů, poskytující zpřesňující informaci o trofnosti stanoviště. Jde o lesní typ 2 – (živinami) chudší a 3 – (na živiny) bohatší, obdobně o hydricitě stanoviště vypovídá lesní typ 4 – (hydricky) sušší a 5 – (hydricky) vlhčí. Tyto zpřesňujícího indikátory by bylo možno využít v případě volby mezi alternativními STG, jsou-li v rámci převodního klíče připouštěny (příklad 1). Obdobně by mohlo být využito i informace o hydricitě stanoviště (příklad 2).

Příklad 1: Soubor lesních typů 4K (kyselá bučina) lze v rámci převodního klíče zařadit jako STG 4A3 nebo 4AB3. V případě aplikace výše uvedeného principu přihlédnutí k trofnosti stanoviště dle lesního typu by pak kyselá bučina chudší (4K2) více odpovídala STG 4 A 3 a kyselá bučina bohatší (4K3) by více potenciálně odpovídala STG 4 AB 3.

Příklad 2: Soubor lesních typů 40 (oglejená svěží dubová jedlina) lze v rámci převodního klíče zařadit jako STG 4 BC-C 3(4), které připouští i variantu s hydrickou řadou vlhkou. V případě aplikace výše uvedeného principu přihlednutí k hydricitě stanoviště by lesní typ oglejená svěží dubová jedlina sušší (404) více odpovídal přechodu k normální hydrické řadě (STG 4 BC-C 3), ve variantě lesního typů oglejená svěží dubová jedlina vlhčí (405) by více odpovídal vlhké hydrické řadě (STG 4 BC-C 4).

Výše uvedené příklady 1 a 2 aplikace využití informace o stanovišti pomocí lesního typu by bylo možno využít pouze orientačně a pouze v případech, kdy SLT má vylišeny lesní typy 0-9. U SLT, kde se nepodařilo jednotné číslování lesních typů zavést tento princip použít nelze. Opět je nutno zdůraznit, že je nutné brát tuto pomůcku individuálně a pouze orientačně, nikoliv pouze při mechanickém převodě prostřednictvím převodního klíče.

5. PRAKTICKÁ APLIKACE PŘEVODNÍHO KLÍČE

Aktualizace převodního klíče je důležitá zejména pro možnost vytvoření map STG jako podkladu pro vyhodnocení biogeografické reprezentativnosti. Dle kolektivu autorů (2017) jde o zjištění, pro které STG jsou vymezena reprezentativní lokální biocentra a dále pro určení, která STG je třeba nově vymezit jako reprezentativní a zda jsou biogeografické podmínky vhodné, nebo zda se vhodnější podmínky vymezení nacházejí mimo řešená území.

Správnost zařazení příslušného STG souvisí i s realizačními projekty nově zakládaných prvků ÚSES v krajině. V případě vymezení plošných nebo liniových prvků ÚSES lokální hierarchické úrovně na intenzivně využívané zemědělské půdě je pravděpodobnější aplikace převodního klíče z BPEJ na STG. Navrhovaný převodní klíč může být využit u lesnatých krajinných prvků, které jsou v kulturní krajině zařazeny jako PUPFL a mají vytvořenou typologickou klasifikaci. Obdobně může být určen na segmenty dřevinných formací, které nejsou zařazeny jako PUPFL (např. sukcesní stádia dříve užívaných pozemků – typické jsou např. zarostlé sady nebo vinice), ale nachází se v bezprostřední blízkosti typologicky klasifikovaných pozemků PUPFL. Tyto případy lze předpokládat zejména v polohách od 1. – 4. lesního vegetačního stupně.

U nově zakládaných prvků ÚSES lze hodnotit vhodnost realizace vzhledem k cílovému ekosystému (popř. konkrétnímu biotopu). V aktuálně platných Oblastních plánech rozvoje lesa jsou uváděny reprezentativní porosty, odpovídající příslušnému SLT a po převodu STG (ÚHÚL 2018b). Tyto

porosty lze brát jako existující předlohu, pomyslný cíl, ke kterému by měly budoucí péče a následná výchova směřovat za účelem dosažení ekologicky stabilního stavu.

Příkladem vhodného vymezení a realizace může být např. lokální prvky ÚSES, realizované v roce 2004 na k. ú. Želeč (okr. Prostějov). Jde o realizaci vložného modálního biocentra v regionálním biokoridoru. Realizace biocentra byla provedena na intenzivně obhospodařované zemědělské půdě severozápadně od intravilánu obce. Biocentrum Bc18 je na mírném svahu s jižní expozicí v nadmořské výšce 260 m n. m. Půdní typ je černozem modální. STG bylo učeno jako 2 BD 3 – bukové doubravy s lípou (Agroporoprojekt Olomouc, 2004). Vysazené dřeviny jsou uvedené v tabulce 2. Použitím převodního klíče z STG na SLT lze určit SLT 2C, 2B, 2W nebo 2H. Vzhledem k půdním podmínkám, obsahu skeletu a normální hydrické řadě stanoviště lze determinovat SLT 2H. Aktuálně se jedná o 14 let starou realizaci, viz obr. 1-2.

Další vývoj biocentra Bc18 lze odhadovat z vývoje lokálního biocentra Skalky v k.ú. Ludslavice (okres Holešov). Lesní porost se nachází na mírném svahu se severní expozicí v nadmořské výšce 250 m n. m. Půdním typem je hnědozem modální. Dle rozboru archivních ortofotomap z 50. let 20. století, aktuálnímu věku porostu (62 let) a terénního šetření jde o zalesněnou, původně intenzivně zemědělsky využívanou půdu. Typologicky byl porost zařazen do SLT 2H, což po převodu do STG odpovídá vzhledem k půdnímu podloží geobiocenologické formulí 2 BD 3. Aktuální dřevinná skladba je uvedena v tabulce č. 2 a aktuální stav porostu viz obr. 3. Potenciální přirozená vegetace odpovídá v obou případech svazu Carpinion - *Carici-pilosaecarpinetum* (ostřicové dubohabřiny). Cílovým ekosystémem pro oba prvky ÚSES jsou teplomilné dubohabřiny s biotopem L3.3 - karpatské dubohabřiny.

Zde uváděný příklad srovnání neodpovídá výše zmiňovanému srovnání s reprezentativním porostem dle OPRL vzhledem k faktu, že ačkoli jsou stanovištní podmínky relativně shodné, nacházejí se v jiných PLO.

Srovnáme-li potenciální vegetaci a aktuální dřevinou vegetaci, je pravděpodobné, že oba prvky ÚSES je možno považovat za prvky směřující k ekologicky stabilním ekosystémům v rámci daného stanoviště. Lze předpokládat, že realizace z roku 2004 bude vhodnými lesnicko-technologickými zásahy v režimu ÚSES směřovat, obdobně jako výsadba regionálního biocentra Na skále (pravděpodobně v roce 1955), ke změně v ekologicky stabilní lesní ekosystémy tvořící výchozí prvky pro migraci organismů v krajině, včetně migrace vyšších savců. Obdobným způsobem by tak mělo být možno pomocí převodního klíče zjistit předlohu pro nově

realizované prvky v již existujících lesních porostech. Soubory lesních typů jsou dále užívány i při tvorbě plánů péče pro zvláště chráněná území, jejichž ekologicky stabilní společenstva mohou být vzorovým příkladem trvale udržitelného lesního hospodaření.

Tab. 2: Srovnání prvků ÚSES s potenciální vegetací

	Bc18 (k.ú. Želeč)	RBC Na skále (k.ú. Ludslavice)	Dřeviny dle STG	Dřeviny dle SLT
Stromy	DBL, DBZ, BK, LPM, LPV, HB, BB, JVM, KL, JS, HR, TR, STŘ	LP 5, OL 2, KL 15, BR 10, JS 3, BO 2, DB	DBZ (DBL, DBP), LPM, LPV, HB, BB, BŘEK	DB 6, BK 3, HB 1, LP, JVM, BŘEK
Keře	ZI, RŠ, LS, SV, KA, TR, PTZ, HO, ŘEŠ, BRE	RŠ, SV, HO,	ZI, LS, SV, KAT, TRN, PTZ, HO, DŘ, BRE,	
DBL – dub letní, DBZ – dub zimní, DBP – dub pýřitý, BK – buk lesní, LPM – lípa malolistá, LPV – lípa velkolistá, HB – habr obecný, BB – javor babyka, JVM – javor mléč, KL – javor klen, JS – jasan, HR – hrušeň polnička, TR – třešeň ptačí, LP – lípa (bez rozlišení druhu), BR – bříza bělokorá, BO – borovice lesní, STŘ – střemcha obecná, DB – bud bez rozlišení druhu, BŘEK – jeřáb břek, ZI – zimolez obecný, RŠ – růže šípková, LS – líska obecná, SV – svída krvavá, KA – kalina obecná, KAT – kalina tušalaj, TRN – trnka obecná, PTZ – ptačí zob obecný, HO – hloh jednosemenný.				

Problematickým se může v souvislosti s vymežováním potenciální vegetace prostřednictvím SLT/STG i kvalitativní stránka územně plánovacích dokumentací, vymežujících prvky ÚSES. V praxi lze při revizi územně plánovací dokumentace nalézt vágní a obecné formulace, zpravidla popisující pouze aktuální stav území s nedostatečným popisem cílových ekosystémů. Příkladem může být např. příklad popisu vymezení lokálního ÚSES v územním plánu obce Skalka (Malý a kol. 2012), uvedený v tabulce 3.

Tab. 3: Popis lokálního ÚSES v obci Skalka (okr. Prostějov, převzato).

název (číslo, kód)	charakter (cílové ekosystémy)	popis
LBC 1 - ÚVOZ	lesní	Lokální biocentrum Rozšířit na parametry biocentra. Postupnou obnovou porostu zpestřit druhovou skladbu
LBC 2 - SKALKA	lesní	Lokální biocentrum Součást NRBC 12 - Skalka Obohatit dřevinnou skladbu porostu dosadbami listnatých stromů.
LBK 1	lesní	Lokální biokoridor procházející západním okrajem k.ú.Skalka

Poznámka: NRBC – nadregionální biocentrum.

Pod uvedenou tabulkou se nachází dovětek „Řešení ÚSES bude zprávně zpracováním komplexních pozemkových úprav“ (Malý a kol. 2012). Zde se nabízí úvaha, do jaké míry je vymezený ÚSES v územně plánovací dokumentaci přebírán do návrhu komplexních pozemkových úprav vzhledem ke kvalitě zpracování ÚSES. Má-li být koncept ekologické stability v krajině naplňován co nejlépe, je třeba podpořit jej zejména na úrovni závazné dokumentace, kterou se územní plán po jeho schválení stává. V opačném případě může docházet k situacím, že nedostatečné vymezení a odůvodnění předkládaných návrhů ÚSES v územně plánovací dokumentaci je v rámci komplexních pozemkových úprav nerespektováno a zpracování ÚSES v územně plánovací dokumentaci postrádá smysl.

Pro příklad je zde uvedena alternativní možnost vymezení prvků ÚSES, zpracovávaných v aktuálně řešených územních plánech (Dujka a kol. 2018), viz tabulka 4. Návrh usiluje o detailní popis aktuálního stavu navrhovaného nebo stávajícího prvku ÚSES včetně charakteristiky jeho stavu a navržených podmínek pro dosažení cílových ekosystémů. Vzhledem k současným trendům při rozhodování vlastníka o zájmech na svých pozemcích je čím dál víc žádoucí odborná úroveň zpracovávaných dokumentací a tedy vytváření co možná nejméně prostoru pro jejich právní napadnutelnost.

Tab. 4: Příklad vymezení a popisu, zpracovávaný pro územní plán obce Otinoves (okr. Prostějov).

Název (označení)	Rozloha [ha]	Bioregion	Biochora	Cílový ekosystém	Typ STG	Biotop
LBC Na Struhách	3,82	1.52 (Drahanský)	4BM	mezofilní bučinný	4 B 3	L5.1 Květnaté bučiny
	<p><u>Vymezení:</u> jihovýchodně od intravilánu obce. Hranice vymezeny výhradě pomocí parcelace. Jednoduché modální biocentrum s přírodě vzdálenými ekosystémy v trase koridoru RK 1445. Tvoří spojující prvek mezi nívnými částmi regionálního biokoridoru RK 1445 v oblasti toku Bílá voda a Velká Haná.</p> <p><u>Stav:</u> neexistující nově navržené biocentrum na plochách zemědělského půdního fondu (ZPF).</p> <p><u>Podmínky pro zajištění cílového ekosystému:</u> při zakládání porostů preferovat dřeviny přirozené skladby dle STG, výsadby světlomilných dřevin a při částečném zástínu plochy posadit cílovými dřevinami, nově vysazené kultury plošně chránit oplocením proti zvěři. Odrůstání jedinců podporovat eliminací travinobylinného podrostu bušeně.</p>					

6. ZÁVĚR

Následky změny klimatu a vyhocení klimatických extrémů, redukcí podnebí na našem území na „střídání zimy a léta“ již v současné době způsobuje výrazné problémy nejen v lesnictví (kůrovcové kalamity na severní Moravě), ale i v krajině (snižování přirozené vlhkosti půdy, vysychání studní). Je tedy nutné podporovat vznik a vývoj ekologicky stabilních částí krajiny, které budou plnit nejen protierozní, ale zejména infiltrační funkci. Základ v tomto snažení je pečlivé „čtení“ krajiny a navržení vhodných opatření s následnou realizací. Reakce na legislativní změny, prezentovaná prostřednictvím předkládané úpravy převodního klíče SLT – STG je dle autora důležitým komponentem při „výstavbě“ stabilní krajiny. Převodní klíč by zároveň měl více prohloubit mnohdy problematické skloubení čistě krajinářského pohledu na ÚSES v souvislosti s lesními ekosystémy, tvořícími významné krajinné prvky a východiska pro tvorbu ÚSES místní úrovně. Dalším záměrem je snaha o podněcení diskuze o tom, jakým způsobem dbát v odborných skupinách, pracujících s ÚSES na kvalitu jejich zpracování.

Poděkování:

Rád bych na tomto místě poděkoval panu Ing. Arch. Vladimíru Dujkovi a Ing. Antonínu Kusbachovi, PhD. za cenné rady a připomínky při zpracování tohoto příspěvku.

ZDROJE INFORMACÍ

Agroprojekt Olomouc. 2004. Protipovodňová a protierozní opatření v k.ú. Želeč – II. Etapa. SO5, D.5.1. Technická zprávy k realizaci biocentra Bc18. Olomouc, 6 s.

AMBROS, Z., ŠTYKAR J, 1999. *Geobiocenologie I*. Brno: Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, 1999. ISBN 80-7157-397-3.

BUČEK A., FRIEDL, M., ŠTYKAR J. (2011): *Geobiocenologická typologie vrcholových poloh Hrubého Jeseníku*. In: BUČEK, A., CULEK, M., FRIEDL, M., KIRCHNER, K., MADĚRA, P., PECHÁČEK, J., ROŠTÍNSKÝ, P., SEDLÁČEK, A., ŠENFELDER, M., ŠPINLEROVÁ, Z., ŠTYKAR, J., TIPPNER, A., VAVŘÍČEK, D. (2011): *Současný stav porostů borovice kleče a populací smrku při horní hranici lesa a geobiocenologická typologie vrcholových poloh Hrubého Jeseníku*.

BUČEK, A. (2010): *Biogeografické a geobiocenologické rámce strategie managementu*. In: Simon J. et al.: *Strategie managementu lesních území se zvláštním statutem ochrany*. Lesnická práce, Kostelec nad Černými lesy. s. 92-106

BUČEK, A., LACINA J., 2007. *Geobiocenologie II: geobiocenologická typologie krajiny České republiky*. Brno: Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně. ISBN 978-80-7375-046-6.

BUČEK, A., LACINA, J.: *Biogeografická diferenciacie krajiny v geobiocenologickém pojetí a její využití v krajinném plánování*. In: Dreslerová, J., Packová, P. (eds): *Ekologie krajiny a krajinné plánování*. Sb. přisp. konf. CZ-IALE 14.-16.9.2006 v Lednici. Sborník ekologie krajiny 2. Česká společnost pro krajinnou ekologii, 2006. s. 18-29.

CULEK, M., GRULICH V., LAŠTŮVKA, Z., DIVÍŠEK., J. 2013: *Biogeografické regiony České republiky*. MUNI Press, ISBN 978-80-210-6693-9

Česká geologická služba [online], *Půdní mapa 1:50000*. Mapová aplikace. Citováno dne 16. 7. 2018. Dostupné na WWW: <<https://mapy.geology.cz/pudy/>>

- DUJKA V. a kolektiv. 2018. Územní plán Otinoves. Textová část - návrh. Nezveřejněno.
- HRONEŠ, M., NÝVLTOVÁ V., BRANDOVÁ B., ŠEVČÍK J., DANČÁK M., VAŠUT J. R. 2014. Vysokohorské vrby (*Salix*) sudetských pohoří České republiky – rozšíření a současný stav populací. Zprávy české botanické společnosti, 49/1, s. 29.
- CHYTRÝ, M. 2010. Katalog biotopů České republiky: Habitat catalogue of the Czech Republic. 2. vyd. Praha: Agentura ochrany přírody a krajiny ČR. ISBN 978-80-87457-02-3
- KOLEKTIV AUTORŮ, 2017. Metodika vymezení územního systému ekologické stability. Ministerstvo životního prostředí Praha, 168 s.
- Lesní hospodářské osnovy Holešov, platné od 1.1. 2012 – 31.12.2021. Porostní skupina 118Ee6.
- MALÝ a kolektiv. 2012. Územní plán Skalka. Textová část, 25 s.
- MIKESKA, M., 2006: Otázka borů jako potenciální přirozené vegetace. In: Přestavby borových monokultur – možnosti a cíle. Česká lesnická společnost, pobočka PRO SILVA BOHEMICA, 42 s.
- MIKESKA, M., PRAUSOVÁ R. 2013. Rašelinné olšiny – nová jednotka lesnicko-typologického klasifikačního systému. Zprávy lesnického výzkumu, 58, 2013 (4): 294-306.
- Národní geoportál INSPIRE [online], Archivní ortofoto (snímkování z 50. let). Mapová vrstva. Citováno dne 16. 7. 2018. Dostupné na WWW: <https://geoportal.gov.cz/web/guest/map>
- PLÍVA, K. 1987. Klasifikační systém ÚHÚL. Ústav hospodářské úpravy lesa Brandýs nad Labem, 52 s.
- PRŮŠA, E. 2001 Pěstování lesů na typologických základech. Kostelec nad Černými lesy: Lesnická práce. ISBN 80-86386-10-4
- Silvarium.cz. 2018: MZe předložilo návrh vyhlášky o OPRL a vymezení HS [online], citováno dne 17. 7. 2018, dostupné na: <<http://www.silvarium.cz/lesnictvi/mze-predlozilo-navrh-vyhlasiky-o-oprl-a-vymezeni-hs>>
- ŠTYKAR, J. 2008. Lesnická fytoecologie a typologie. Část první - fytoecologická. Brno: Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, 2008. ISBN 978-80-7375-144-9.
- ÚHÚL, 2018a. Lesnická typologie [online] citováno dne 17. 7. 2018, dostupné na: <<http://www.uhul.cz/nase-cinnost/lesnicka-typologie/uvod>>

ÚHÚL, 2018b. *Oblastní plány rozvoje lesů. Textové části pro přírodní lesní oblasti 1-41.* Citováno dne 5. 7. 2018, dostupné na: <
<http://www.uhul.cz/ke-stazeni/informace-o-lese/textove-casti>>

VACEK, S., SIMON J., 2009. *Zakládání a stabilizace lesních porostů na bývalých zemědělských a degradovaných půdách. Kostelec nad Černými lesy: Lesnická práce, ISBN 978-80-87154-27-4.*

VIEWEGH, J. 2003. *Klasifikace lesních rostlinných společenstev: se zaměřením na Typologický systém ÚHÚL.* Praha: Česká zemědělská univerzita. ISBN 80-213-1061-8.

ZOUHAR, V. 2018a. *Úpravy lesnicko-typologického klasifikačního systému.* In: *Kolektiv autorů. 2018: Oblastní plány rozvoje lesů 2. ÚHÚL Brandýs nad Labem, 72 s. ISBN 978-80-88184-20-1*

ZOUHAR, V. 2018b. *Změny lesnicko-typologického klasifikačního systému v souvislosti s obnovou Oblastních plánů rozvoje lesů České republiky.* In: HRUBÁ, V., FRIEDL M., ed. *Geobiocenologie a lesnická typologie a jejich aplikace v lesnictví a krajinářství.* In: *Sborník recenzovaných prací z mezinárodní konference konané 15.-16. února 2018 v Brně, Česká republika. Brno: Ústav lesnické botaniky, dendrologie a geobiocenologie, Fakulta lesnická a dřevařská, Mendelova univerzita v Brně, 2018. ISBN 978-80-88184-15-7.*

CITOVANÉ LEGISLATIVNÍ PŘEDPISY

Zákon č. 289/1995 Sb. o lesích a o změně některých zákonů.

Vyhláška MZe č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů.

Vyhláška MZe č. 327/1998 Sb., kterou se stanoví charakteristika bonitovaných půdně ekologických jednotek a postup pro jejich vedení a aktualizaci.

Znění návrhu na novelizaci vyhlášky 83/1996 Sb., zveřejněné na stránkách Hospodářské komory České republiky dne 16. 5. 2018 v sekci Připomínky k legislativě pod číslem 51/18, dostupné na WWW:

<https://www.komora.cz/legislation/51-18-navrh-vyhlaskey-o-zpracovani-oblastnich-planu-rozvoje-lesu-a-o-vymezeni-hospodarskych-souboru-t-29-5-2018/>

Vyhlášení záměru zpracovat oblastní plány rozvoje lesů zveřejněné dne 16. 1. 2018, [online] dostupné na WWW:

http://eagri.cz/public/web/file/574624/Vestnik_MZE_01_2018_Unor_Text.pdf

Obr. 1: Pohled na realizované Bc18 v k.ú. Želeč v kontrastu se zemědělskou půdou (foto V. Dujka 8. 6. 2016).

Obr. 2: Pohled na stav výsadby dřevin v Bc18 v k.ú.Želeč dle STG 2 BD 3 (foto autor, 5. 7. 2018).

Obr. 3: Porost RBC Na skále v k.ú. Ludslavice, SLT 2H/STG 2 BD 3 (foto autor, 15. 7. 2018).

Převodní klíč souboru lesních typů (SLT) na skupiny typu geobiocénu (STG)

Příloha č. 8

- V záhlaví tabulky je uveden popis sloupců: SLT, název SLT, geobiocenologická formule STG, český název geobiocenologické formule a biotop, který odpovídá příslušnému SLT a STG.
- Klíč je členěn dle lesních vegetačních stupňů od nejnižšího položeného po nejvyšší položený (1. - 10. LVS), společenstva borů a společenstva s přirozeným podílem borovice (0) jsou uvedena jako první v pořadí (vzhledem k jejich výskytu v širším spektru podmínek vegetační stupňovitosti).
- V případě nutnosti uvést výrazný determinační znak SLT je tento uveden v poznámce pod výčtem odpovídajících STG. Převodní klíč se snaží podchytit rozdíly SLT a usnadnit převodu na STG a obráceně.
- Český název STG je uveden jako analogie českého názvu SLT. Vědecký název geobiocenologické formule včetně jejich výčtu je uveden v příloze č. 5 metodiky vymezení ÚSES.
- Pro některá SLT je uváděno vzhledem k charakteristikám STG více alternativních možností, jejichž výskyt je nutno prověřit při terénním průzkumu a při analýze vstupních podkladů vymezovaného území.
- Přiřazené biotopy odpovídají označením a charakteristikám, uvedeným v Katalogu biotopů ČR (Chytrý 2010).
- Klíč nelze brát dogmaticky, vždy je důležité individuální hodnocení projektanta v konkrétním případě!

SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotypy
0 Společenstva borů a společenstva s přirozeným podílem borovice				
0X	Bazický zakrslý bor	2 D 1-2	dealpínské bory nižšího stupně	L8.1
		3 D 1-2	dealpínské bory vyššího stupně	
		4 D 1-2		
0Z	Zakrslý bor	2 A 1-2	zakrslé borodoubravy vyššího stupně	L8.1
		3 A 1-2	dubobory	
		4 A 1-2	lišejníkové bory	
		5 A 1-2	smrkové bory nižšího stupně	
0Y	Skeletový bor	6 A 1-2	smrkové bory vyššího stupně	L8.1
		5 A 1-2	smrkové bory nižšího stupně	
		6 A 1-2	smrkové bory vyššího stupně	
<i>Poznámka: vysoký obsah skeletu – suťová pole pod hřebeny, skalnaté výchozy, balvanité suťě.</i>				
0M	Chudý bor	1 A 1	zakrslé borodoubravy nižšího stupně	L8.1
		2 A 1	borové doubravy nižšího stupně	
		3 A 2	borové doubravy vyššího stupně	
		4 A 2(3)	dubové bory	
0K	Kyselý bor	1 AB 2	borové doubravy na píscích	L7.3
		2 AB 2	borové doubravy nižšího stupně	
		3 AB 2	borové doubravy vyššího stupně	
		4 A 2(3)	dubové bory	
0N	Kyselý kamenný bor	4 A 2(3)	dubové bory	-
		5(6) A(D) 2-3	hadcové bory vyššího stupně	
		<i>Poznámka: oproti 0M, 0K a 0I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 1F převažuje acidofilní vegetace.</i>		
0C	Hadcový bor	4 A(D) 2-3	hadcové bory nižšího stupně	L8.1
		5(6) A(D) 2-3	hadcové bory vyššího stupně	L8.3
0O	Oglejený svěží bor	(3)4 A 3-4	jedlové bukové doubravy	L8.1
0P	Oglejený kyselý bor	(3)4 A 3-4	jedlové bukové doubravy	L8.1
0Q	Oglejený chudý bor	4 A 2-3	dubové bory	L8.1
0G	Glejoiný smrkový bor	4 A (4)6	rašeliníšní borové smrčiny	L10.3
0T	Glejoiný chudý březový bor	4 A 4 (6)	rašeliníšní borové smrčiny	L10.3
0R	Rašelinný bor	4 A 6	blatkové bory	L10.4
		5(6) A 6	blatkové bory	
		4 A 6	rašeliníšní bory	L10.3
		5 A 6	rašeliníšní bory	

SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotypy
1 Dubový lesní vegetační stupeň				
1X	Bazická zakrslá doubrava	1 D 1	zakrslé dřínové doubravy	K4
		1 D 1(2)	zakrslé mahalebkovéborodoubravy	L6.3
		1 D 2	dřínové doubravy na píscích	L8.3
		1 D 2-3	dřínové doubravy nižšího stupně	
1Z	Zakrslá doubrava	1 AB-B 1	zakrslé doubravy nižšího stupně	L6.4
		2 AB-B 1-2	zakrslé doubravy vyššího stupně	L6.5
		1 BC-C 1-2	zakrslé babykové doubravy	K3
		1 BD 1-2	zakrslé doubravy s ptačím zobem nižšího stupně	
		2 BD 1-2	zakrslé doubravy s ptačím zobem vyššího stupně	
1M	Chudá borová doubrava	1 A 2	borové doubravy na píscích	L8.1
1K	Kyselá doubrava	1 A 3	doubravy	L6.5
		2 AB 3x	habrové doubravy	L3.1
1N	Kyselá kamenitá doubrava	1 A(AB) 3	doubrava	L7.1
		2 AB 3x	habrové doubravy	L3.1
<i>Poznámka: oproti 1M, 1K a 1I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
1I	Kamenitá hlinitá doubrava	1 A(AB) 3	doubrava	L3.1
		2 AB 3x	habrové doubravy	
<i>Poznámka: oproti 1M, 1K a 1N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženiích.</i>				
1S	Svěží doubrava	1 AB 2	borové doubravy na píscích	L3.1
		1 B-BD 2-3	habrové doubravy	
1F	Svěží kamenitá habrová doubrava	1 AB 3	doubravy	L3.1
		1 B 3	typické doubravy	
		2 B 3x	typické habrové doubravy	
<i>Poznámka: oproti 1S, 1B a 1H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 1N a 1A přítomnost převážně mezofilní vegetace a výskyt kapradorostů.</i>				
1C	Vysychavá habrová doubrava	1 AB-B 2	zakrslé doubravy nižšího stupně	L6.5
		1 BD 2	zakrslé doubravy s ptačím zobem nižšího stupně	L3.4
		2 BD 2	zakrslé doubravy s ptačím zobem vyššího stupně	
		1 CD 2-3	dřínové javořiny nižšího stupně	L3.1
		2 B 3x	typické habrové doubravy	L6.4, L6.2
1B	Bohatá habrová doubrava	1 B 3	typické doubravy	L3.1
		2 B 3x	typické habrové doubravy	L6.2
		1 BD 3	doubravy s ptačím zobem	L6.4
1H	Hlinitá habrová doubrava	1 B 3	typické doubravy	L3.1
		1 BD 3	doubravy s ptačím zobem	L6.2

1D	Obohacená habrová doubrava	2 BD 3x	lipové habrové doubravy	L6.4
		1 BC 3	babykové doubravy	L3.1, L3.4, L6.3, L6.4
		2 BC 3x	javorové habrové doubravy	
1A	Obohacená kamenitá javorohabrová doubrava	1 BC 3	babykové doubravy	L4
		1 CD 3	dřínové javořiny nižšího stupně	L3.1
		2 BC 3x	javorové habrové doubravy	
<i>Poznámka: oproti 1D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
1J	Obohacená skeletová habrová doubrava	1 C 3	habrové javořiny nižšího stupně	L4
		1 CD 2-3	dřínové javořiny nižšího stupně	
		2 C 3	habrové javořiny vyššího stupně	
		1 CD 2-3	dřínové javořiny vyššího stupně	
<i>Poznámka: oproti 1D a 1A rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, kamenitý až suťovitý profil se sprašovými nebo hlinitými překryvy. Oproti 1F přítomnost nitrofilní vegetace.</i>				
SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotopy
1L	Nížinný luh	1 BC-C (3)4	habrojilmovéjaseniny nižšího stupně	L2.3
		1 C (4)5a	topoljilmovéjaseniny nižšího stupně	
		1 B-C 5a	vrby vrby bílé nižšího stupně	L2.4
		2 BC-C (3)4	habrojilmovéjaseniny vyššího stupně	L2.3
		2-3 C (4)5a	topoljilmovéjaseniny vyššího stupně	
2 B-C 5a	vrby vrby bílé vyššího stupně	L2.4		
1V	Vlhká habrová doubrava	1 BC-C (3)4	javorolipové doubravy nižšího stupně	L3.1,
		2 BC-C (3)4	javorolipové doubravy vyššího stupně	L3.4
<i>Poznámka: oproti 1L jsou půdy neperiodicky zaplavované a geneticky vyvinutější na sprašových překryvech, slinovatkách i písčích.</i>				
1O	Oglejená svěží lipová doubrava	1 BD-D (3)4	lipové doubravy nižšího stupně	L3.1, L3.4, L6.4
		2 BD-D (3)4	lipové doubravy vyššího stupně	
1P	Oglejená kyselá březová doubrava	1 AB 4	březové doubravy nižšího stupně	L3.1, L3.4, L7.2
		2-3 AB 4	březové doubravy vyššího stupně	
1Q	Oglejená chudá březová doubrava	1 A 4	březové doubravy nižšího stupně	L7.2
		2-3 A 4	březové doubravy vyššího stupně	
1G	Mokřadní olšina	1 BC 5b	olšové vrby nižšího stupně	L1
		1-2 BC-C 5b	olšiny nižšího stupně	L2.2
		1-2 BD-D 5b		
1T	Mokřadní březová olšina	1 (A)AB 5b	březové olšiny nižšího stupně	L1
1R	Rašelinná olšina	2-3 AB 5-6	březová olšina rašeliništní	L10
		2-3 B 5-6	rašeliništní olšina	
		4-6 B 5-6	smrková olšina rašeliništní	

2 Bukodubový lesní vegetační stupeň				
2X	Bazická zakrslá buková doubrava	2 D 1-2	dealpínské bukové doubravy	L3.1, L3.4
		2 D 1-2(3)	dřínové doubravy nižšího stupně	
		2 CD 2	dřínové javořiny vyššího stupně	
2Z	Zakrslá buková doubrava	2 (A)AB-B 1-2	zakrslé bukové doubravy	L6.4, L7.1
		2 BD 1-2	zakrslé lipové bukové doubravy	
2Y	Skeletová buková doubrava	2 (A)AB-B 1-2	zakrslé bukové doubravy	-
		<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, balvanitá suťová pole.</i>		
2M	Chudá buková doubrava	2 A 3	doubravy s bukem	L7.3
2K	Kyselá buková doubrava	2 AB 3	bukové doubravy	L7.1
2N	Kyselá kamenitá buková doubrava	2 A 3	doubravy s bukem	-
		2 AB 3	bukové doubravy	
		<i>Poznámka: oproti 2M, 2K a 2I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>		
2I	Kyselá hlinitá buková doubrava	2 A 3	doubravy s bukem	L7.1
		2 AB 3	bukové doubravy	
		<i>Poznámka: oproti 2M, 2K a 2N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženinách.</i>		
2S	Svěží buková doubrava	2 AB 3	bukové doubravy	L3.1, L3.3, L7.1
2F	Svěží kamenitá buková doubrava	2 AB 3	bukové doubravy	L3.1, L3.3, L7.1
		2 B 3	typické bukové doubravy	
		<i>Poznámka: oproti 2S, 2B, 2W a 2H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 2N a 2A přítomnost převážně mezofilní vegetace a výskyt kapradňorostů.</i>		
2C	Vysychavá buková doubrava	2 B 2(3)	(zakrslé) typické bukové doubravy	L6.4
		2 BD 2(3)	(zakrslé) lipové bukové doubravy	L7.1
		<i>Poznámka: vysychavé půdy, v přirozených porostech oproti 2B nižší zastoupení buku.</i>		
2B	Bohatá buková doubrava	2 B 3	typické bukové doubravy	L3.1, L3.3, L6.4
		2 BD 3	lipové bukové doubravy	
SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotopy
2W	Vápencová buková doubrava	2 BD 3	lipové bukové doubravy	L6.4
		2 CD 3	dřínové javořiny vyššího stupně	
2H	Hlinitá buková doubrava	2 B 3	typické bukové doubravy	L3.1, L3.3, L6.4
		2 BD 3	lipové bukové doubravy	
2D	Obohacená buková doubrava	2 BC 3	javoro-bukové doubravy	L3.1

2A	Obhacená kamenitá buková doubrava	2 BC 3	javoro-bukové doubravy	L4
	<i>Poznámka: oproti 2D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>			
2L	Pahorkatinný luh	2 BC-C (4)5a	jasanové olšiny nižšího stupně	L2.2
		3 C 4(5a)	topolojilmovéjaseniny vyššího stupně	
2V	Vlhká buková doubrava	3 BC-C (3)4	jasanové doubravy s javory	L3.1
2O	Ogledená svěží jedlo(buková) doubrava	3 B-BD (3)4	lipové doubravy s bukem	L3.1, L3.3, L7.2
2P	Ogledená kyselá doubrava s jedlí	2 AB 4	březové doubravy vyššího stupně	L7.2
2Q	Ogledená chudá doubrava s jedlí	2 A 4	březové doubravy vyššího stupně	L7.2
2G	Glejová doubrava s jedlí	2 BC 5b	olšové vrbiny vyššího stupně	L7.2
		2 BC-C 5b	olšiny vyššího stupně	
		2 BD-D 5b		
2T	Glejová chudá doubrava s jedlí	2 AB 5b	březové olšiny vyššího stupně	L7.2
3 Dubobukový lesní vegetační stupeň				
3X	Bazická zakrslá dubová bučina	3 D 1-2	dealpínské dubové bučiny (<i>bioregion 1.13</i>)	L5.1
		3 BD-D 1-2	bukodřínové doubravy	L5.3
		3 D 2	boromahalebkové doubravy	
3Z	Zakrslá dubová bučina	3 A 1-2	dubodobry	L5.1, L5.4
		3 A-AB 1-2	zakrslé dubové bučiny	
3Y	Skeletová dubová bučina	3 A 2	zakrslé bučiny s dubem	L5.4
		3 A-AB 1-2	zakrslé dubové bučiny	
<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, suťová pole pod hřebeny.</i>				
3M	Chudá dubová bučina	3 A 3	bučiny s dubem	L5.4
3K	Kyselá dubová bučina	3 A 3	bučiny s dubem	L5.4
		3 AB 3	dubové bučiny	
3N	Kyselá kamenitá dubová bučina	3 A 3	bučiny s dubem	L5.4
		3 AB 3	dubové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 3M, 3K a 3I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
3I	Kyselá hlinitá dubová bučina	3 AB 3	dubové bučiny	L5.4
		<i>Poznámka: oproti 3M, 3K a 3N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženinách.</i>		
3S	Svěží dubová bučina	3 AB 3	dubové bučiny	L5.1
		3 AB-B(BC) 3	holé bučiny nižšího stupně	
		3 B 3	typické dubové bučiny	
3F	Svěží kamenitá	3 B 3	typické dubové bučiny	L3.2,

	dubová bučina			L5.1
	<i>Poznámka: oproti 3S, 3B, 3W a 3H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 3N a 3A přítomnost převážně mezofilní vegetace a výskyt kapradorostů.</i>			
3C	Vysýchavá dubová bučina	3 B 2(3)	zakřslé dubové bučiny	L3.2, L5.1
	<i>Poznámka: vysýchavé půdy, v přirozených porostech oproti 3B nižší zastoupení buku.</i>			
3B	Bohatá dubová bučina	3 B 3	typické dubové bučiny	L5.1
		3 BD 3	lipové dubové bučiny	
	<i>Poznámka: lipové dubové bučiny jsou vázány na vápnité půdy nebo spraše, oproti 3H vyšší obsah skeletu.</i>			
3W	Vápencová dubová bučina	3 BD 3	lipové dubové bučiny	L5.3
		3 BC-BD 3	lipojavorové dubové bučiny	
3H	Hlinitá dubová bučina	3 B 3	typické dubové bučiny	L5.1
		3 BD 3	lipové dubové bučiny	
SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotypy
3D	Obohacená dubová bučina	3 BC 3	javorové dubové bučiny	L5.1
		3 BC-BD 3	lipojavorové dubové bučiny	
3A	Obohacená kamenitá lipodubová bučina	3 BC 3	javorové dubové bučiny	L5.1, L5.3
		3 CD 3	bukové dřinové javořiny	
	<i>Poznámka: oproti 3D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>			
3J	Obohacená skeletová lipová javořina	3 C 3	lipové javořiny	L4
		3 CD 3	bukové dřinové javořiny	
		3 BC-C 1-2	zakřslé lipové javořiny	
		4 C 3	lipové javořiny s bukem	
		4 BC-C 1-2	zakřslé lipové javořiny s bukem	
	<i>Poznámka: oproti 3D a 3A rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, kamenitý až suťovitý profil se sprašovitými nebo hlinitými překryvy. Oproti 3F přítomnost nitrofilní vegetace.</i>			
3L	Jasanoolšový luh	3 BC-C (4)5a	jasanové olšiny nižšího stupně	L2.2
3U	Úžlabní javorová jasenina	(2)3 BC 4(5a)	javorové jasanové olšiny nižšího stupně	L2.2
		4-5 BC 4(5a)	javorové jasanové olšiny vyššího stupně	
3V	Vlhká dubová bučina	3 B-BC (3)4	jasanové doubravy s javory	L5.1
3O	Ogledená svěží jedlodubová bučina	3 BC-C(BD) 3(4)	jedlové doubravy s bukem	L5.1
3P	Ogledená kyselá jedlová doubrava	3 AB 3(4)	smrkové jedlové doubravy	L7.2
3Q	Ogledená chudá jedlová doubrava	(3)4 A 3(4)	smrkové dubové jedliny	L7.2
3G	Glejová jedlová doubrava	3 BC-C 5b	olšiny vyššího stupně	L7.2
		3 B-BD 5b		
3T	Glejová chudá jedlová	3-4 (A)AB	březové olšiny vyššího stupně	L7.2

	doubrava	5b		
3R	Kyselá rašelinná reliktní borová smrčina	4 A 4(6)	rašelinikové borové smrčiny	L9.2
4 Bukový lesní vegetační stupeň				
4X	Bazická zakrslá bučina	4 D (1)2	dealpínské bučiny	L5.3
4Z	Zakrslá bučina	4 AB-B 1-2	zakrslá bučina	L5.4
4Y	Skeletová bučina	4 A 2	zakrslá bučina	L5.4
		4 AB-B 1-2		
<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, v pahorkatinách na slunných svazích.</i>				
4M	Chudá bučina	4 A 3	dubojedlové bučiny	L5.4
4K	Kyselá bučina	4 A 3	dubojedlové bučiny	L5.4
		4 AB 3	Jedlodubové bučiny	
4N	Kyselá kamenitá bučina	4 A 3	dubojedlové bučiny	L5.4
		4 AB 3	Jedlodubové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 4M, 4K a 4I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
4I	Kyselá hlinitá bučina	4 A 3	dubojedlové bučiny	L5.4
		4 AB 3	jedlodubové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 4M, 4K a 4N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženích.</i>				
4S	Svěží dubová bučina	4 AB 3	jedlodubové bučiny	L5.1
		4 AB-B(BC) 3	holé bučiny vyššího stupně	
		4 B 3	typické bučiny	
4F	Svěží kamenitá bučina	4 B 3	typické bučiny	
		4 BC 3	javorová bučina	
		<i>Poznámka: oproti 4S, 4B, 4W a 4H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 4N přítomnost převážně mezofilní, větší výskyt nitrofilů indikuje přechod k 4A.</i>		
4C	Vysýchavá bučina	4 B 2	zakrslá bučina	L5.1
		4 B-BD 1-2	zakrslá lipová bučina	
4B	Bohatá bučina	4 B 3	typické bučiny	L5.1
SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotopy
4W	Vápencová bučina	4 BD 3	lipová bučina	L5.3
		4 BD-D 1-2	zakrslá lipová bučina	
		4 D (2)3	dřínové bučiny vyššího stupně	
4H	Hlinitá bučina	4 B 3	typické bučiny	L5.1
4D	Obohacená bučina	4 BC 3	javorová bučina	L5.1
		4 BC-BD 4	lipojavorová bučina (<i>bioregion 3.6</i>)	
4A	Obohacená kamenitá lipová bučina	4 BC 3	javorová bučina	L5.1
		4 BC-BD 4	lipojavorová bučina (<i>bioregion 3.6</i>)	
		4 CD (2)3	bukové javořiny	
<i>Poznámka: oproti 4D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
4L	Podhorský luh	4 BC-C (4)5a	jasanové olšiny vyššího stupně	L2.2
		4 BC 4(5a)	javorové jasanové olšiny vyššího stupně	

4V	Vlhká bučina	4 BC-C (3)4	jasanové doubravy s javory	L5.1
4O	Ogledená svěží dubová jedlina	4 BC-C(BD) (3)4	jedlové doubravy s bukem	L5.1
4P	Ogledená kyselá dubová jedlina	4 AB (3)4	smrkové jedlové doubravy	L5.4
4Q	Ogledená chudá dubová jedlina	4 A 3(4)	smrkové dubové jedliny	L5.4
4G	Glejová dubová jedlina	4 BC-C(BD) 5b	olšiny vyššího stupně	L5.4
4T	Glejová chudá dubová jedlina	4 (A)AB 5b	březové olšiny vyššího stupně	L5.4
4R	Svěží rašelinná reliktní smrčina	4 A (4)6	rašeliništní borové smrčiny	L9.2
5 Jedlobukový lesní vegetační stupeň				
5Z	Zakrslá jedlová bučina	5 A-AB 1-2	zakrslé jedlové bučiny	L5.4
		5 B 1-2		L5.1
5Y	Skeletová jedlová bučina	5 A-AB 1-2	zakrslé jedlové bučiny	L5.4
		5 B 1-2		
<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, v pahorkatinách na slunných svazích.</i>				
5M	Chudá jedlová bučina	5 A 3	smrkojedlové bučiny	L5.4
5K	Kyselá jedlová bučina	5 A 3	smrkojedlové bučiny	L5.4
		5 AB 3	jedlové bučiny	
5N	Kyselá kamenitá jedlová bučina	5 A 3	smrkojedlové bučiny	L5.4
		5 AB 3	jedlové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 5M, 5K a 5I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
5I	Kyselá hlinitá jedlová bučina	5 AB 3	jedlové bučiny	L5.4
		<i>Poznámka: oproti 5M, 5K a 5N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženíích.</i>		
5S	Svěží jedlová bučina	5 AB 3	jedlové bučiny	L5.1
		5 B 3	typická jedlová bučina	
5F	Svěží kamenitá jedlová bučina	5 AB 3	jedlové bučiny	L5.1
		5 B 3	typická jedlová bučina	
<i>Poznámka: oproti 5S, 5B, 5W a 5H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 5N přítomnost převážně mezofilní, větší výskyt nitrofilů indikuje přechod k 5A.</i>				
5C	Vysýchavá jedlová bučina	5 B 2	zakrslá jedlová doubrava	L5.1
		5 BD-D (1)2	jilmo-jedlové bučiny	
5B	Bohatá jedlová bučina	5 B 3	typická jedlová bučina	L5.1
5W	Vápencová jedlová bučina	5 BD-D 3	jilmo-jedlové bučiny	L5.3
5H	Hlinitá jedlová bučina	5 B 3	typická jedlová bučina	
		<i>Poznámka: oproti 5S a 5B na spraších a sprašových hlínách s nižším obsahem skeletu.</i>		
5D	Obohacená jedlová bučina	5 BC 3	javorové jedlové bučiny nižšího stupně	L5.1
		5 C 3	bukové javořiny nižšího stupně	
5A	Obohacená kamenitá klenová bučina	5 BC 3	javorové jedlové bučiny nižšího stupně	L5.1
		<i>Poznámka: oproti 5D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>		

5J	Obohacená skeletová jilmojasanová javořina	5 C 3	bukové javořiny nižšího stupně	L4
		5 CD 3	jasanové javořiny	
		5 BC-C 1-2	zakřslé bukové javořiny nižšího stupně	
5L	Montánní (jasanovo)olšový luh	5 BC-C (4)5a	jasanové olšiny vyššího stupně	L2.2
SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG	Biotypy
5U	Úžlabní jasanová javořina	5 BC 4(5a)	javorové jasanové olšiny vyššího stupně	L4
		5 BC-C 4(5)	javorové bučiny s jasanem nižšího stupně	
<i>Poznámka: oproti 5L rozhoduje obsah skeletu a terénní tvar úžlabiny.</i>				
5V	Vlhká jedlová bučina	5 BC-C 4	javorové bučiny s jasanem nižšího stupně	L5.1
5O	Oglejená svěží (buková) jedlina	5 B(BC) (3)4	bukové jedliny	L5.4
		5 B 4	přesličkové jedlové smrčiny nižšího stupně	
5P	Oglejená kyselá jedlina	5 AB 3(4)	bukové jedliny	L5.4
		5 AB 4	přesličkové jedlové smrčiny nižšího stupně	
		5 A 4(6)	rašeliníkové jedlové smrčiny nižšího stupně	
5Q	Oglejená chudá jedlina	5 A 4(6)	rašeliníkové jedlové smrčiny nižšího stupně	L5.4
5G	Glejová jedlina	5 B-BC 5b	smrkové olšiny	L5.4
5T	Glejová chudá jedlina	5 A 5b	smrkové olšiny	L5.4
		5 A 4(6)	rašeliníkové jedlové smrčiny nižšího stupně	
5R	Svěží rašelinná smrčina	5 A 4(6)	rašeliníštní borová smrčina	L9.2
6 Smrkobukový lesní vegetační stupeň				
7 Bukosmrkový lesní vegetační stupeň				
6Z, 7Z	Zakřslá smrková bučina	6 A-AB 2v	zakřslé smrkové jedlové bučiny	L5.4
	Zakřslá buková smrčina			L9.1
6Y, 7Y	Skeletová smrková bučina	6 A-AB 2v	zakřslé smrkové jedlové bučiny	L9.1
	Skeletová buková smrčina			
<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 % ve vrchovinách a horách na balvanitých sutích a skalních výchozech.</i>				
6M,	Chudá	6 A 3	jedlosmrkové bučiny	L5.4

7M	smrková bučina Chudá buková smrčina			L9.1
6K, 7K	Kyselá smrková bučina Kyselá buková smrčina	6 A 3	jedlosmrkové bučiny	L5.4
				L9.1
6N, 7N	Kyselá kamenitá smrková bučina Kyselá kamenitá buková smrčina	6 A 3 6 AB 3	jedlosmrkové bučiny smrkové jedlové bučiny	L5.4
				L9.1
<i>Poznámka: oproti 6-7M, 6-7K a 6I rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>				
6I	Kyselá hlinitá smrková bučina	6 A 3	jedlosmrkové bučiny	L5.4
		6 AB 3	smrkové jedlové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 6-7M, 6-7K a 6-7N rozhoduje uléhavost půdy (tj. zhoršený humifikační proces) na sprašových a svahových hlínách nebo na jiných kvartérních uloženinách.</i>				
6S, 7S	Svěží smrková bučina Svěží buková smrčina	6 AB 3	smrkové jedlové bučiny	L5.4
				L9.1
6F, 6F	Svěží kamenitá smrková bučina Svěží kamenitá buková smrčina	6 AB 3	smrkové jedlové bučiny	
		6 B 3	typické smrkové jedlové bučiny	
<i>Poznámka: oproti 6-7S, 6B a 6H rozhoduje obsah skeletu nad 50 %, oproti 6-7N přítomnost převážně mezofilní, větší výskyt nitrofilů indikuje přechod k 6-7A.</i>				
6B	Bohatá smrková bučina	6 B 3	typické smrkové jedlové bučiny	L5.1
6H	Hlinitá smrková bučina	6 A-AB 3	smrkové bukové jedliny	L5.1
		6 B 3	typické smrkové jedlové bučiny	
6D	Obohacená smrková bučina	6 BC 3	javorové jedlové bučiny vyššího stupně	

6A, 7A	Obohacená klenosmrkov á bučina Obohacená klenobuková smrčina	6 BC 3 6 BC-C 2v	javorové jedlové bučiny vyššího stupně zakrslé bukové javořiny vyššího stupně	L5.2
	<i>Poznámka: oproti 6D rozhoduje obsah skeletu nad 50 %.</i>			
6J	Obohacená skeletová jilmosmrková javořina	6 C 3	Bukové javořiny vyššího stupně	L4
		6 BC-C 2v	zakrslé bukové javořiny vyššího stupně	
6L 7L	Luh olše šedé	6 BC-C 5a	olšiny olše šedé	L2.1
	Smrkový luh	7 BC-C 5	javorové smrčiny	-
6V, 7V	Vlhká smrková bučina Vlhká buková smrčina	6 BC 3 6 BC-C 4(5)	javorové jedlové bučiny vyššího stupně Javorové bučiny s jasanem vyššího stupně	L5.1 L5.2
	SLT	Název souboru lesních typů (SLT)	STG	Český název geobiocenologické formule STG
6O, 7O	Oglejená svěží smrková jedlina Oglejená svěží jedlová smrčina	5-6 AB-B (3)4 6 AB-B 4 6 AB-B 3(4)	javorové bučiny s jasanem (nižšího) vyššího stupně přesličkové jedlové smrčiny vyššího stupně smrkové bukové jedliny	L5.4 (L9.2)
6P, 7P	Oglejená kyselá smrková jedlina Oglejená kyselá jedlová smrčina	5-6 A 4(6)	rašeliníkové jedlové smrčiny (nižšího) vyššího stupně	L5.4 (L9.2)
6Q, 7Q	Oglejená chudá smrková jedlina Oglejená chudá jedlová smrčina	5-6 A 4(6)	rašeliníkové jedlové smrčiny (nižšího) vyššího stupně	L5.4 (L9.2)
6G,	Gleřová	6 AB-B 4	přesličkové jedlové smrčiny	L9.2

7G	smrková jedlina Glejová jedlová smrčina	6 B-BC 5b	vyššího stupně smrkové olšiny	
6T, 7T	Glejová chudá smrková jedlina Glejová chudá jedlová smrčina	6 A 4(6) 6 A 5b	rašeliníkové jedlové smrčiny vyššího stupně smrkové olšiny	L9.2
6R 7R	Svěží rašelinná smrčina Kyselá rašelinná smrčina	6-7 A 6	rašeliníšní smrčiny	L9.2
8 Smrkový lesní vegetační stupeň				
8Z	Zakrslá jeřábová smrčiny	7 A-AB 2v	zakrslé jeřábové smrčiny	L9.1
8Y	Skeletová smrčina	7 A-AB 2v	jeřábové smrčiny	L9.1
		7 A-AB 3		
<i>Poznámka: rozhoduje obsah skeletu nad 80 %, balvanité svahy a skalní stěny.</i>				
8M	Chudá smrčina	7 A-AB 3	jeřábové smrčiny	L9.1
8K	Kyselá smrčina	7 A-AB 3	jeřábové smrčiny	L9.1
8N	Kyselá kamenitá smrčina	7 A-AB 3	jeřábové smrčiny	L9.1
8S	Svěží smrčina	7 A-AB 3	jeřábové smrčiny	L9.3
8F	Svěží kamenitá smrčina	7 A-AB 3	jeřábové smrčiny	L9.3
8V	Vlhká dubová bučina	7 BC-C 3-4(5)	klenové smrčiny	L9.3
8O	Oglejená svěží smrčina	7 BC-C 3-4	klenové smrčiny	L9.2
8P	Oglejená kyselá smrčina	7 A 4	rašeliníkové smrčiny	L9.2

8Q	Oglejená chudá smrčina	7 A 4	rašeliníkové smrčiny	L9.2
8G	Glejová smrčina	7 A 4	rašeliníkové smrčiny	L9.2
8T	Glejová chudá zakrslá smrčina	7 A 4	rašeliníkové smrčiny	L9.2
8R	Vrchovištní smrčina	7 A 6	rašeliníštní smrčiny	L9.2
9 Klečový vegetační stupeň				
9Z	Kleč	8 A 1-2	líšejníkové subalpínské smrčiny	A2
		8 A-AB 3	subalpínské smrčiny	
9K	Klečová smrčina	8 A-AB 3	subalpínské smrčiny	L9.1
9R	Vrchoviště	8 A (4)6	rašeliníštní subalpínské smrčiny	L10.4
10 Alpínský vegetační stupeň				
10Z	Arktalpinum	9 A 1v	alpínská keříčková vegetace	A1 – A6